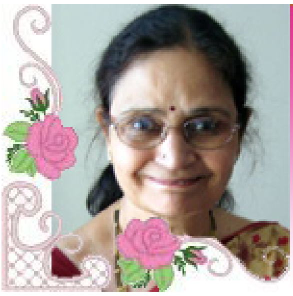

శివాని

మంథా భానుమతి

ముప్పేటలా అల్లుకున్న ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళ ముచ్చటైన కథ.. !

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

10

"ప్లీజ్ కమిన్." యం.డి గారి ఛాంబర్ తలుపు తీసి లోపలికి ఆహ్వానించింది పి.ఏ. క్రొత్తగా పెట్టిన 'నవీన' టీ.వి. ఛానల్‌లో ఇంటర్వ్యూ కోసం, నాగార్జు హిల్స్ దగ్గరున్న వాళ్ళ ఆఫీసుకి వచ్చాను. యమ్. ఎ ఫైనల్ పరీక్షలయి నాలుగురోజులయింది. పేపర్లో క్వాలిఫికేషన్స్ చెప్పి, వాక్-ఇన్ ఇంటర్వ్యూ అన్నారు. సరే! ప్రయత్నిద్దాం అనుకుని వచ్చాను.

అప్పుడే నేను పంపించిన రెస్యూమె చదివి, తలపైకెత్తి నవ్వాడు యం.డి.

నమ్మలేనట్లు చూశాను.!!

"సిట్ డౌన్" అన్నాడు నందకుమార్, యం.డి. శివానీ పెళ్ళప్పుడు పరిచయం అయింది కానీ, అతను ఏం చేస్తాడో అడగనే లేదు.

"కెన్ యు ప్లీజ్ సెండ్ కాఫీ ఫర్ టూ?" పి.ఏ తోటి అని, నాకేసి తిరిగాడు నందకుమార్.

"మిస్. సమీరా! బాగున్నారా? యం.ఏ అయిపోయిందా?"

నవ్వేసి ఊరుకున్నాను.

"ఓహ్! ఇందులో రాశారు కదా! మిమ్మల్ని చూసిన ఆనందంలో బుర్ర పని చెయ్యట్లేదు. సారీ."

కాఫీ వచ్చింది. ఇద్దరం మాట్లాడకుండా తాగేశాం. కొంచెం సేపు, శివానీ, రుద్ర గురించి మాట్లాడుకున్నాం.

"మా ఫాదర్ సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీ పెట్టారు, ఫోర్ ఇయర్స్ బాక్. అది ఒక గ్రూమ్‌లో పడింది. ఆయన ఊర్లో ఉన్న డైరీ ఫాం చూసుకుంటూ ఉంటారు. నేను ఆ కంపెనీని మానేజ్ చేస్తాను. బిజినెస్ డైవర్సిఫై చేద్దామని ఈ ఛానెల్ స్టార్ట్ చేస్తున్నాం. క్రొత్తదనం ఉన్న ప్రోగ్రాంలు పెట్టాలని 'నవీన' అని పేరు పెట్టాం. యంగ్ థింకింగ్ కావాలని, ఫ్రెష్ పి.జి.ల కోసం ఎడ్వర్టైజ్ చేశాం. సీ ఆవిధంగా మిమ్మల్ని చూడగలిగానన్నమాట." నవ్వుతూ అన్నాడు నందకుమార్..

ఈ ఏడాదిలో కొంచెం లావయాడు. నవ్వుతుంటే కళ్ళుమూసుకు పోయినట్లవుతోంది. అతన్ని చూస్తుంటే, నాక్కూడా నవ్వొచ్చింది. జుట్టు ఇంకా వెనక్కి వెళ్ళి, నుదురు ఇంకా విశాలమైంది.

"ఏంటి? నాలైన్ ఆఫ్ ఇంటిలిజెన్స్ వెనక్కి వెళ్ళిందని చూస్తున్నారా?" జుట్టు మీదకి చెయ్యిపోనిచ్చి అన్నాడు.

మర్చిపోయాను. ఇతను మనసుని పుస్తకంలా చదివేస్తాడు కదా! నవ్వుతూ తలూపాను.

"మీరు ప్రోగ్రాం మానేజర్ అయితే ... ఎలా ప్లాన్ చేస్తారో చెప్పండి." సీరియస్‌గా ఇంటర్వ్యూ చెయ్యడమ్మొదలు పెట్టాడు.

ముందరే ప్రిపేరయాను కనుక, ఒక రోజు ప్రోగ్రాం చెప్పాను.

"అంతా 'సాహిత్యం' పెట్టేస్తే, ఒక్క కమర్షియల్ కూడా రాదు. మనం అన్నీ కవర్ చేయ్యాలి. రోజూ ఒక మూవీ ఎలాగూ ఉంటుంది. మిగిలిన ప్రోగ్రామ్స్ ఒక రోజుకి, ఒక వీక్‌కి, అలాగ ఒక మంత్ కి స్ప్రెడ్ చేసుకుంటూ ప్లాన్ చేసుకోవాలి. మీకు నావెల్‌గా ఉండే 'సాహిత్యం' ప్రోగ్రాం... మీ టాలెంట్ నాకు తెలుసులెండి... 'క్లాసికల్ మ్యూజిక్ అండ్ డాన్స్' ప్రోగ్రాం ఇస్తాను. దానికే మీరు కనీసం టెన్ అవర్స్ వర్క్ చెయ్యాలి. ఎప్పటినుంచీ జాయిన్ అవగలరు?" నందకుమార్, ఇంటర్ కంలో పి.ఏని పిలుస్తూ అడిగాడు.

"ఎపాయింట్ చేస్తున్నారా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"మిమ్మల్ని నేను జెమినీ టి.వీ, ఈ టీవీ ఛానెల్స్‌లో చూస్తుంటాను. మీ మానెరిజమ్స్, ది వేయు కారీ యువర్ సెల్ఫ్.. అంతా కెమేరా ఫ్రెండ్లీగా ఉంటుంది. అందుకని అవేం నేను చూడక్కర్లేదు. కాకపోతే, మీ ఐడియాస్ తెలుసుకుందామని, 'ప్రోగ్రాం మానేజర్' అన్నాను. యు ఆర్ అపాయింటెడ్ యాజ్ 'యాంకర్ అండ్ పి.యమ్' అందుకే టెన్ అవర్స్ పని. పే స్టార్టింగ్ టెన్ థౌజండ్". అన్నాడు, నందకుమార్.

'నవీన' టీ.వీలో చేరి నెలయింది. అప్పుడప్పుడే పని అలవాటవుతోంది. ఇంకా మూడు నెలల్లో ఛానల్ టెలికాస్ట్ అవుతుంది. అప్పటికి అన్ని ప్రోగ్రాంలు సెట్ చెయ్యాలి. రికార్డ్ చేసి పెట్టుకునేవి కొన్ని.. అవి స్టూడియోలో చేసేసి తయారుగా ఉంచుకోవాలి.

కొంతమంది 'ఎ' గ్రేడ్ ఆర్టిస్టుల ప్రోగ్రాంలు... డాన్స్, కర్ణాటక సంగీతం రికార్డ్ చేసి పెట్టేశాము. కొన్ని 'బాలే'లు తయారవుతున్నాయి, నాటికల పోటీలు... అన్ని పేపర్లలోనూ ఎడ్వర్టైజ్ చేశాము. మంచివి వస్తే, మేమే షూట్ చెయ్యాలని చెప్పాను. ఇలా తలమునకలుగా పనిలో మునిగిపోయి కాస్త ఊపిరి తీసుకుందామని చూసేసరికి నెలయింది. మొదటి జీతం అందుకున్నాను.

ఈ నెలలోనూ మా యం.డిగారితో కాస్త చనువు ఏర్పడింది. నా అయిడియాలన్నీ ఆయనకి బాగా నచ్చుతున్నాయి. శని ఆదివారాలు, మా ఊరు వెళ్ళి వస్తానని చెప్పాను. ఆదివారాలు కూడా పని చేశానేమో అడగ్గానే ఒప్పుకున్నారు.

అమ్మకీ, నాన్నగారికీ, తమ్ముడికీ బట్టలు తీసుకున్నాను. ఆఫీస్ నుంచి రాగానే రూమ్ కి వెళ్ళి సర్దేసి, బస్సెక్కేశాను.

గౌతమ్‌కి బెంగుళూర్‌లో జాబ్ వచ్చింది. అహల్య పరీక్షలవగానే సామానుతో సహా చేక్కేసింది. అక్కడే రెసెర్చికి ఎప్లై చేస్తుందట. అహల్యకి ఫోన్ చేసి, వీలైతే తనని కూడా రమ్మన్నాను. బస్‌లో ఖాళీగా కూర్చోగానే, అహల్య జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఇన్ని రోజులు తనని చూడకుండా ఉండడం ఇదే మొదటిసారి. మేం ఇద్దరం, ఫైనలియర్లోకి రాగానే, కలవడం తగ్గింది. నాక్కూడా పని ఎక్కువైంది. తన్‌క్కూడా ప్రాక్టికల్స్, ప్రాజెక్ట్ వర్క్.. అంతా బిజీ అయిపోయింది.

రాత్రి పదకొండవుతుండగా మా ఊరు వచ్చింది. ఆటోలో ఇంటికెళ్ళాను.

నేను వస్తున్నట్లు శివానీ చెప్పిందట. అమ్మ, నాన్నగారు మెలకువగానే ఉన్నారు. శేషు కూడా ఉన్నాడు. ముగ్గురికీ తెచ్చినవి ఇచ్చాను. అమ్మా, నాన్నలకి దణ్ణం పెడుతుంటే కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ముగ్గురం ఎంత శ్రమపడితే.. నేను ఈ స్థాయికి చేరుకున్నాను!

మర్నాడు.. శనివారం, ప్రొద్దున్నే లేచి, స్నానం చేసి గుడికి వెళ్ళివచ్చాను. ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. శేషు కాలేజ్‌కి వెళ్ళిపోయాడు. నాన్నగారు, వరండాలో తన మామూలు కుర్చీలో కూర్చున్నారు. క్రిందటి నెలే, ఆయన రిటైర్ అయారు.

"మీరా! ఇలా వచ్చి కూర్చో." నెమ్మదిగా పిలిచారు. అమ్మ కూడా వచ్చింది కాఫీ గ్లాసులతో. ఏదో ఉంది. పెళ్ళి గురించే అయి ఉంటుంది. నాక్కూడా ఇంక జీవితంలో స్థిరపడాలనే ఉంది అనుకోకుండా, మనసులో నందకుమార్ మెదిలాడు. ఒకసారి తలవిదిల్చాను. అసలు ఆ ఆలోచనే రాకూడదు!

"వింటున్నావా అమ్మా!" నాన్నగారు పిలిచారు. అయోమయంగా చూశాను. అమ్మ మాత్రం మొహం ఎర్రగా చేసుకుంది.

"నిన్న శివానీ వచ్చింది. చాలా సేపు కూర్చుంది." అందులో వింత ఏముంది? ఎప్పుడూ వస్తూనే ఉంటుంది కదా!

"రావడమేనా! తను ఏం చెప్పిందో చెప్పండీ. డబ్బులేని వాళ్ళంటే అంత చులకనగా ఉంటుంది. మనకి డబ్బులేకపోయినా పరువుంది కదా!" అమ్మ మాటలు కాసేపటికి బుర్రలోకి ఎక్కాయి. అమ్మ ఎపుడూ అలా మాట్లడదే!

శివానీకి డబ్బులేని వాళ్ళంటే చులకనా! అసంభవం. అదే అన్నాను.

"ఊరుకో పూర్ణా! వాళ్ళ అభిప్రాయం చెప్పారు. ఇష్టమైతే ఊ అనాలి, లేకపోతే ఊరుకోవాలి. అనవసరంగా మాటలెందుకు?" ఏం మాట్లాడుతున్నారో, దేనిగురించో ఏమీ అర్థంకాలేదు.

"దేనిగురించి నాన్నగారూ!" నా మొహం చూసి, నాకు ఏం తెలీదని తెలిసినట్లుంది, నాన్నగారు కాసేపాగి మెల్లిగా అన్నారు.

"మీ మానేజింగ్ డైరెక్టర్ నందకుమార్‌కి నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలనుందటమ్మా!"

నిజంగా వింటున్నానా? కలా? తలవంచుకున్నాను. ఏం అనాలి?

"అసలు ఎలా అడుగుతాడండీ? బ్రాహ్మల పిల్లని ఎలా చేసుకుందామనుకున్నాడు. ఎంత డబ్బుంటే మాత్రం, వాళ్ళ కులమేంటి?" ఎప్పుడూ గట్టిగా మాట్లాడని అమ్మ పెద్దగా అంటోంది.

ఓ! వాళ్ళు కమ్మవాళ్ళు కదా! ఇన్నేళ్ళ శివానీ స్నేహంలో ఒక్కసారి కూడా మా మధ్య కులాల ప్రసక్తి రాలేదు.

"పైగా వాళ్ళు 'శాఖాహారులండీ' అంటుంది. అయితే మాత్రం శూద్రులు, బ్రాహ్మలైపోతారా? మన బంధువుల్లో తలెత్తుకుని ఎలా తిరుగుతాం?" అమ్మ మాటలు, నాకు కలోలా వినిపిస్తున్నాయి.

అవును. ఎలా తలెత్తుకుని తిరుగుతారు? నెలలకి నెలలు మాకు జీతాల్లేకపోతే ఎవరైనా మాకేసి తిరిగిచూశారా? "మా తోటలో పండి... మా పొలంలో పండాయండీ.." అంటూ శివానీ ఎన్నిసార్లు కూరలూ, పళ్ళూ పంపించేది? ఇవన్నీ మర్చిపోయిందా అమ్మ!

"పైగా దీనికీ, అతనికీ పదేళ్ళు తేడా. అయినా దీన్నడిగేదేమిటీ? కుదరదని చెప్పేయండి."

నేనేం మాట్లాడలేదు. కాసేపుండి, అమ్మలోపలకు వెళ్ళిపోయింది. పదేళ్ళు తేడా ఉందా? అలా అనిపించలేదే నాకు!

"నందకుమార్‌కి నా మీద అలాంటి అభిప్రాయం ఉందా?" తలుచుకుంటుంటే... ఒక క్రొత్త అనుభూతి కలుగుతోంది.

"ఎర్రగా అయిన నీ మొహం చెప్పేది నిజమేనా అమ్మా!?"

"అతను చాలా మంచివాడు నాన్నగారూ! నాకు ఏం తెలియనీయకుండా మీకు కబురు పంపాడు." కాళ్ళు తేలిపోతుంటే అక్కడ్నుంచీ లేచి వెళ్ళిపోయాను.

✡ ✡ ✡

రోజంతా ఇంట్లో వాతావరణం గంభీరంగా ఉంది. గుడినుంచి వచ్చాక శివానీ వాళ్ళ ఇంటికి వెళదామనుకున్నదాన్ని, వెళ్ళలేకపోయాను. ఆలోచించుకోవడానికి సమయం ఇవ్వాలనుకుందో ఏమో, తను కూడా రాలేదు.

నాన్నగారు, తపస్సు చేస్తున్న మునిలా కూర్చుండిపోయారు, మధ్యాహ్నం భోజనాలయాక, మళ్ళీ పిలిచారు. అమ్మ ముభావంగా ఉంది.

"ఏమ్మా? ఏం చేద్దాం?" ఇలా అడిగారంటే పూర్తిగా వద్దనుకోలేదు కదా! ఈ అవకాశం నేను వదులుకోదలుచుకోలేదు. సిగ్గుపడో, మొహమాటపడో, నా అభిప్రాయం చెప్పకపోతే... జీవితాంతం, ఏదో కోల్పోయినట్లు బాధపడాలి. కళ్ళుమూసుకున్నాను. నవ్వుతూ నందు కనిపించాడు.

"నా కిష్టమే నాన్నగారూ! ఇంత తెలిసిన మీకు కులాల గురించి నేను చెప్పక్కర్లేదు. ఈ చిన్న జీవితంలో మనం ఆనందంగా ఉండగలగడం ముఖ్యం కదా. ప్రొద్దున్న వరకూ నాకు అతనిమీద, బాస్‌గా తప్ప ఎలాంటి ఉద్దేశం లేదు. అప్పట్నుంచీ, ఆలోచిస్తుంటే ... అతను, నాకు నచ్చిన వ్యక్తే అనిపించింది. నాకు, మంచి జీవితం ఇవ్వగలడన్న ధీమా కలిగింది. చాలా మృదుస్వభావి. నా దూకుడుకి అడ్డు వేయగలడు. మీరు వద్దంటే... కొంచెం బాధ కలిగినా ... సర్దుకుంటాను." నెమ్మదిగా అయినా స్థిరంగా అన్నాను.

"అదేదో అంటుంది. మీరు తొందర పడకండి. ఇంటిపేరు కమ్మవాళ్ళది అయిపోతుంది. దీని పిల్లలు కమ్మవాళ్ళవుతారు. ఆడపిల్లనివ్వడం అంటే ఎన్ని చూసుకోవాలి?" అమ్మ కోపంగా అంది.

నాన్నాగారు నాకేసి చూశారు. ఆశగా, ఆతృతగా తిరిగి చూశాను.. నాకోసం.. సరే అన్నా, ఎన్నో విమర్శలు ఎదుర్కోవాలి. ముఖ్యంగా అమ్మ ప్రతిఘటనని. ఏం నిర్ణయం తీసుకుంటారో!?

"వెళ్ళి శివానీని తీసుకురామ్మా! మాట్లాడదాం." అమ్మ విసురుగా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

✡ ✡ ✡

శివానీ వాళ్ళింట్లో అడుగు పెడుతుండగానే, ఒక్కసారి దీపాలు వెలిగాయి. మధ్యాహ్నం అంతా, నేనూ, నాన్నాగారూ అమ్మని ఒప్పించడం. తనకి సర్దిచెప్పడం సరిపోయింది. మళ్ళీ శివానీ వచ్చాక, అమ్మ నిష్ఠూరంగా మాట్లాడకూడదు కదా! ఎలాగైతేనేం అమ్మని శాంత పరచి, అన్నింటికీ సిద్ధం చేసి వచ్చేసరికి, దీపాల వేళయింది.

రుద్ర కూడా వచ్చేసినట్లున్నాడు. వీధిలో రెండు కార్లు, జీపు, నలుగురు పోలీసులు ఉన్నారు. వరండాలో ఎవరూ లేరు. బెల్ నొక్కి, హాల్లోకి వెళదామని అడుగు వేయబోయిన దాన్నల్లా, ఆగిపోయాను సంకోచిస్తూ! హాల్లో క్రొత్త వాళ్ళు ఎవరో ఉన్నారు. వెళ్ళచ్చా, వద్దా! అని ఆలోచిస్తుండగానే...

"అరే! మీరా. ఇపుడే నీ గురించి అనుకుంటున్నాం రా! రా!" శివానీ లోపల్నుంచీ వస్తూ పిలిచింది. వెనకాలే రుద్ర. ఆ వెనక... నవ్వుతూ నందూ. అతను ఎపుడూ నవ్వుతూనే ఉంటాడా!

ఎప్పుడూ లేనిది నందూని చూడగానే తలకొద్దిగా వంచేశాను. ఏదో బిడియం. కాళ్ళు కదలనంటున్నాయే!

"అక్కడే ఆగిపోతావా? బుగ్గలు చూడు.. ఎలా ఎర్రగా అయిపోయాయో" శివానీ దగ్గరగా వచ్చి చెయ్యి పట్టుకుని లోపలకు తీసుకెళ్ళింది.

"జయ ఆంటి, రామ్ అంకుల్. నందు పేరెంట్స్." శివానీ మాటలకి ఆశ్చర్యంగా తలెత్తాను. నందు మొహంలో అదే చిలిపి నవ్వు. అసంకల్పితంగా వంగాను, కాళ్ళకి దండం పెడదామని. ఇద్దరూ చటుక్కున లేచారు. నందు వాళ్ళ అమ్మగారు, మధ్యలోనే నన్ను లేపి, నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకున్నారు.

అందరం కూర్చున్నాక, ఒకసారి నన్ను చూసుకున్నాను. మంగళగిరి చుడీదార్ డ్రస్‌లో.... మామూలుగా ఉన్నాను. వీళ్ళందరూ ఉంటారని తెలీదు కదా! తలెత్తి, ఒకసారి మొహమాటంగా నవ్వాను.

"ఇన్ని రోజులు పెళ్ళి వద్దన్నవాడు. ఈ డింపుల్ చూసి పడిపోయాడన్నమాట" జయ ఆంటీ మాటలకి, ఇంకొంచె సొట్టపడేలా నవ్వాను.

✡ ✡ ✡

ఆ తర్వాత ... అంతా కలలా జరిగిపోయింది. నందు ఒక్కడే కొడుకు అతని మాటని ఎప్పుడూ పేరెంట్స్ కాదనలేదట. నన్ను చూస్తూనే అక్కున చేరుకున్నారు కదా! నాకు ఎంతో నిశ్చింతగా అనిపించింది.

మొత్తం పెళ్ళిలో డబ్బు ప్రసక్తే రాలేదు. ఒక్క పెళ్ళి ఖర్చు.. అంటే భోజనాలకి మాత్రం, నాన్నగారు తను పెట్టుకోవల్సిందే అన్నారు. శివానీ దగ్గర దాచి, తను మానేజ్ చేసిందే రెండు లక్షలుంది. అత్తయ్య నాకు పెట్టిన నగలు, లిస్టు చేస్తే రెండు పేజీలుంటుంది. ఇంక చీరలు చెప్పఖ్ఖర్లేదు. అత్తయ్యకి ఆడపిల్లలు లేరన్న కొరత, నాద్వారా తీర్చుకోవాలని తాపత్రయం. షాపులో ప్రతి చీరా బాగుంటుందంటారు. "మీరాకి ఇది బాగుంటుంది, అది సూటవుతుంది.." అంటూ.

"ముందు పది సూట్‌కేసులు, నాలుగు బీరువాలు కొనమ్మా" అన్నాడు నందూ. అన్నింటి కంటే.. ఆవిడ ప్రేమకి , కళ్ళలో నీళ్ళొచ్చేసాయి నాకు.

ఇంక మా బంధువులు. ముఖ్యంగా బాబాయి, పిన్ని బాగా చిందులు వేశారు. "ఇంక మా పిల్లలకి పెళ్ళిళ్ళు ఎలా అవుతాయి?" పిన్ని వెక్కుతూ వెళ్ళిపోయింది, ప్రధానం దగ్గర్నుంచి. వాళ్ళు పెళ్ళికి కూడా రాలేదు.

పాలెం నుంచి, అమ్మ బంధువులందరూ వచ్చారు. నందు వాళ్ళ చుట్టాలు, అమ్మమ్మ ఇంటి ప్రక్కనే ఉంటారట. వాళ్ళు ఎప్పటినుంచో స్నేహితులు. చాలా మంచి వాళ్ళని చెప్పారు.

పెళ్ళి అయాక, హాస్టల్ ఖాళీ చేసేసి, నందు ఇంటికి... కాదు... మా ఇంటికి మారిపోయాను.

మా "సన" ఛానల్ లాంచ్ అయింది. అన్నట్లు "నవీన"ని "సన" క్రింద మార్చాడు నందూ. అంటే "సమీర – నంద" అనిట.

ఇప్పుడు "సన" ఛానల్‌కి నేనే జి.యమ్.ని.

11

రికార్డింగ్ స్టూడియోకి వెళ్ళడానికి తయారవుతున్నాను. అప్పటికే ఆలశ్యమయిపోయింది. నందు ప్రొద్దున్నే ఏడింటికే వెళ్ళిపోయాడు. మార్కెటింగ్ వాళ్ళతో ఏదో మీటింగ్ ఉందని. స్టూడియోలో చాలా పనుంది. ఇంజినీర్‌కి ఇంతకుముందు రికార్డింగ్ అయినవి మిక్సింగ్‌కి సూచనలివ్వాలి. మధ్యాహ్నం 'సామవేదం షణ్ముఖ శర్మగారి'తో ఇంటర్వ్యూ. దానికి అన్నీ చూసుకోవాలి. అటూ ఇటూ పరుగులు పెడుతుండగా.... "మనసున ఉన్నదీ చెప్పాలనున్నదీ" అంటూ ఎవరో పిలిచారు. నందుకిష్టమైన పాట, రింగ్ టోన్ పెట్టాడు. నవ్వుకుంటూ సెల్‌ఫోన్ ఆన్ చేశాను.

"మీరా!" అమ్మ. ఖంగారుగా, గొంతుకతో ఏడుపుతో మూసుకుపోయినట్లుంది.

"నువ్వు వెంటనే బయలుదేరిరా!" అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడవడం మొదలు పెట్టింది.

"ఏమైందమ్మా! నాన్నగారు.."

"నాన్నగారికేం అవలేదు. శేషుని పోలీసులు అరెస్ట్ చేశారు. నాన్నగారు పోలీస్ స్టేషన్ ఉన్నారు. నాకేం తోచట్లేదు." ఒక్కసారి నా బుర్ర పనిచేయడం మానేసింది.

"మీరా! మీరా!"

"ఆ!ఉన్నా, చెప్పు ఏం జరిగింది? ఏమైనా యాక్సిడెంట్ చేశాడా?" ఫ్రెండ్స్ బైక్ మీద విన్యాసాలు చేస్తుంటాడు కదా!

"అదేం లేదు. ఫోన్‌లో ఏం చెప్పలేను. వెంటనే రా!" అమ్మ గొంతు అంత దీనంగా ఎప్పుడూ వినలేదు.

"శివానీకీ, రుద్రకి చెప్పకపోయారా? మీకు మొహమాటం అయితే నేను ఫోన్ చేస్తాలే. రుద్ర సెల్ నంబర్ ఇవ్వనా?"

"రుద్రే అరెస్ట్ చేశాడు." నెత్తిమీద పిడుగుపడినట్లయింది.

"సరే! సాయంతంలోపు వస్తా." నీరసంగా అని ఫోన్ పెట్టేశాను.

✡ ✡ ✡

కారులో వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకుని ప్రొద్దున్నించీ జరిగిందంతా సింహావలోకనం చేసుకున్నాను.

అమ్మ ఫోన్ పెట్టేసిన వెంటనే శివానికి ఫోన్ చేశాను.

"నువ్వు వస్తున్నావు కదా! మాట్లాడదాం." అని పెట్టేసింది శివానీ. రుద్ర సెల్ ఆఫ్ చేసుంది. నా నంబర్ చూసి ఆఫ్ చేస్తున్నాడేమో అని అనుమానం.

నందుకి ఫోన్ చేసి చెప్పాను. "అరే! కారు పంపుతాను వెళ్ళు. అక్కడ ఏం అవసరం ఉంటుందో, లంచ్ చేసి వెళ్ళు." అని వెంటనే తనకారు పంపాడు.

స్టూడియోకి ఫోన్ చేసి సెక్రటరీకి ఏం చేయాలో అంతా వివరించాను. ఇంటర్వ్యూకి 'ప్రతిభ'ని పంపమని చెప్పాను. ప్రతిభ నాకు యమ్.ఏలో జూనియర్, అప్పటికప్పుడు తనని పట్టుకుని ఎసైన్ చెయ్యాలి. నేను రాసుకున్న పాయింట్లన్నీ తనకి హాండోవర్ చెయ్యమని చెప్పి కాగితాలు తనకిమ్మని ఇంట్లో పనివాడికి చెప్పాను. ప్రతిభ ఏదయినా చురుగ్గా పట్టేస్తుంది. కాకపోతే ఎప్పటినుంచో షణ్ముఖ శర్మగారిని నేనే ఇంటర్వ్యూ చెయ్యాలని ఆశ. కానీ ఆయన ఎపాయింట్ మెంట్ మళ్ళీ ఇప్పట్లో దొరకదు కదా!

నేను మళ్ళీ రావడానికి ఎన్ని రోజులుపడుతుందో! నందు స్టూడియోని తను మానేజ్ చేస్తానన్నాడు. తన ఆఫీస్, నా పనీ చూసుకోవడం కష్టమే. కానీ తప్పదు మరి.

లంచ్ కార్లో చెయ్యచ్చులే అని పెరుగన్నం డబ్బాలో తెచ్చుకున్నాను. అన్నీ సర్ది కారెక్కడానికి రెండూ గంటలు పట్టింది. టైమ్ చూశాను. పదకొండూ పది. ఊరెళ్ళేసరికి నాలుగవుతుంది. డ్రైవర్ చాలా అనుభవం ఉన్నవాడే! కానీ ట్రాఫిక్.. సిటీ వదలడానికే గంటపైన పడుతుంది.

ఏం చేసుంటాడు? ఇంక కొన్ని నెలల్లో బి.టెక్ అయిపోయి ఉద్యోగంలో చేరతాడనుకుంటుండగా... నాన్నగారికి పిడుగుపాటే.

శేషు గురించి నాకు ఎప్పటినుంచో కలుగుతున్న ఇంగ్లీషులో ఏదో మాటుంది... ఆ! 'గట్ ఫీలింగ్'.... నిజమే నన్నమాట. మొదటి నుంచీ వాడి వ్యవహారం నాకు అనుమానంగానే ఉంది. ఎంత చెప్పినా నాన్నగారు వినిపించుకోలేదు. మాది మధ్యతరగతి కుటుంబం కదా! ఇప్పుడూ చిన్న టౌన్స్‌లో కూడా 'పబ్ కల్చర్' వచ్చేసింది. జల్సాలకి డబ్బుకావాలి... దొంగతనం చేసుంటాడు.

రుద్ర స్వయంగా తనే ఎరెస్ట్ చేశాడంటే, పెద్ద దొంగతనమే అయియుంటుంది. ఏదైనా బాంక్ లూటీ చేశారా? ఫ్రెండ్సందరూ కలిసి మా ఊళ్ళో, ఆడవాళ్ళు నగలు బాగానే వేసుకుని తిరుగుతుంటారు. బెదిరించి నగలూడదీశారా?

ఒకసారి తల విదిలించాను. ఆలోచనలతో బుర్ర పగిలిపోతోంది. అహల్య ఉంటే కాస్త పంచుకునేదాన్ని. అసలు ఉంటే, తను కూడా వచ్చేదే కదా! పోనీ చెపుదాం... బెంగుళూర్నించి వస్తుందేమో... అని ప్రయత్నం చేస్తే... అహల్య, గౌతమ్.. ఇద్దరూ ఫోన్ తియ్యట్లేదు. ఎక్కడికైనా వెళ్ళారో ఏమిటో! నందు బిజీగా ఉండి, అసలు కలవలేకపోయాడు.

అమ్మకి, నాన్నగారికి చేద్దామంటే.. ఎక్కడికి చెయ్యను?! ఇంట్లో ఇంకా ఫోన్ పెట్టుకోలేదు. నందు, ఒక సెల్ కొని, కార్డు వేయించి ఇస్తానంటే... నాన్నగారు ససేమిరా వద్దన్నారు. "మీరా చక్కగా ఉత్తరాలు వ్రాస్తుంది దాని కలవాటే. తోచనప్పుడల్లా చదువుకుంటూ ఉండచ్చు." కానీ ఎమర్జన్సీకి ఎలాగ?

✡ ✡ ✡

ఒక్క కుదుపుతో ఆగింది కారు. మగత నిద్రలో ఉన్న నేను ఏమైందో అని లేచాను. ఇంటిముందు ఉన్నాను. డ్రైవర్ తలుపు తీసి, నా బాగ్ లోపలికి తీసుకు వెళుతున్నాడు. ఎవరూ కనిపించరే?

తలుపు తీసి హాల్లోకి వెళ్ళాను. ఒక మూల అమ్మ కూర్చుని ఉంది. ప్రక్కనే కుర్చీలో బాబాయ్, క్రింద పిన్ని ఉన్నారు. ఎవరూ మాట్లాడటం లేదు. అమ్మ, నన్ను చూసి లేచింది. ఏడ్చి, ఏడ్చి కళ్ళు ఉబ్బి ఉన్నాయి. నాకు ఏం మాట్లాడాలో, ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు.

"మళ్ళీ వస్తాం అక్కా! పిల్లలు వచ్చేటైమయిందికి. మీరా! కొంచెం సేపయాక కలుద్దాం." శారద పిన్ని బైటికి దారి తీసింది.

బాబాయ్ కూడా తలపంకించి వెళ్ళిపోయారు.

అమ్మ ఏం మాట్లాడకుండా కూర్చుంది.

"మేం సాబ్" డ్రైవర్.

"ఛాయ్ తాగి అదా గంటలో వచ్చేయ్." పాపం! బయలుదేరినప్పటినుంచీ ఆపకుండా డ్రైవ్ చేశాడు. మధ్యలో ఆగాడేమో... నాకు తెలీలేదు.

"అచ్చా! మేమ్ సాబ్". అంటూ డ్రైవర్ వెళ్ళిపోయాడు.

వంటింట్లోకి వెళ్ళి కాఫీ కలిపి, అమ్మకో గ్లాసు, నాకో గ్లాసు తెచ్చాను. ఇద్దరం, అలాగే మౌనంగా త్రాగాము. గ్లాసులు లోపల పెట్టి వచ్చి, అమ్మ ప్రక్కన కూర్చున్నాను.

"ఇప్పుడు చెప్పమ్మా! ఏమైంది?"

అమ్మ, తల మోకాళ్ళ మధ్యలో పెట్టుకుని కుళ్ళి, కుళ్ళి ఏడవసాగింది, వెక్కిళ్ళు పెడుతూ.

"శేషుని ఎందుకు అరెస్ట్ చేశారు?"

కళ్ళలోంచి నీళ్ళు కారుతుండగా అతి నెమ్మదిగా అంది, "రేప్, మర్డర్."..!!!

***

శివానీ వాళ్ళింట్లో, మేడమీద బాల్కనీలో కూర్చున్నాం. బాల్కనీ అనే కంటె పెద్ద డాబా అంటే బాగుంటుంది. ఒక ప్రక్క గార్డెన్‌లో వేసుకునే ఇనప ఉయ్యాల.. కుండీల నిండా రకరకాల చెట్లు, ఒక తీరుగా అమర్చి ఉన్నాయి. మధ్యలో గుండ్రటి బల్ల, చుట్టూరా కుర్చీలు ఉన్నాయి. ఇద్దరం చెరో కుర్చీలో కూర్చుని, పంజరంలో ఉన్న 'లేబర్డ్స్' ఆటలు చూస్తున్నాం. ఉండుండి శివానీ నాకేసి చూస్తోంది. నేను ఒకసారి కళ్ళు నులుపుకుని, కాళ్ళు పైకి పెట్టి కుర్చీలో ముడిచి పెట్టి కూర్చున్నాను. కుర్చీ పెద్దగా ఉందేమో, సరిగ్గా ఇమిడిపోయాను.

రాత్రి ఏడు దాటింది. సాయంత్రం అమ్మ మాటలకి వచ్చిన షాక్ నుంచి తేరుకోవడానికి పావుగంట పైనే పట్టింది. డ్రైవర్ రాగానే, పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళాను. నాన్నగారు అక్కడ బల్లమీద సర్వస్వం కోల్పోయినట్లు కూర్చుని ఉన్నారు. ఒక పదేళ్ళు వయసు మీద పడినట్లుగా ఉన్నారు. స్టేషన్లో, ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్, ఒక యస్.ఐ ఉన్నారు.

నన్ను చూసి తలవంచుకున్నారు.. ఎపుడూ ఎవరికీ తలవంచని... హైస్కూల్ హెడ్ మాస్టర్ నారాయణరావుగారు. రిటైరవడానికి నాలుగు నెలల ముందు ప్రమోషన్ వచ్చింది నాన్నగారికి. ఆయన్ని చూస్తే కడుపులో ఏదో తెలియని బాధ కలిగింది. మెల్లిగా వెళ్ళి ప్రక్కన కూర్చున్నాను.

యస్.ఐ నన్ను చూసి లేచి దగ్గరగా వచ్చాడు. రుద్రకి బంధువునని తెలుసు. శివానీ పెళ్ళికి, నా పెళ్ళికి కూడా వచ్చాడు.

"మధ్యాహ్నం నుంచీ ఇంటికి వెళ్ళమంటే వెళ్ళట్లేదు మేడమ్."

నాన్నగారి కేసి చూశాను. అదే.. తప్పు చేసిన వాడిలా ... చూపు. ఆయనకు కుడిచెయ్యి, నా రెండు చేతుల్తో పట్టుకున్నాను, సున్నితంగా. "వాడ్ని కాదమ్మా! నన్ను పెట్టాలి జైల్లో." ఆ ఒక్క మాటతో అర్థమైంది. ఆయన ఎంత పశ్చాత్తాప పడుతున్నారో!

"నాలుగేళ్ళనుంచీ నువ్వెంత "జాగ్రత్త" అంటున్నా వినకుండా తోసిపారాశాను. చిన్నపిల్ల కదా! దానికేం తెలుసుననుకున్నాను. ఇప్పుడు, ఇలా జరగడానికి నా బాధ్యత ఎంత?" ఆయన మనసులో అనుకుంటున్న వన్నీ నాకు వినిపిస్తున్నాయి.

"రండి నాన్నగారూ, ఇంటికెళ్దాం. నేను చూసుకుంటాగదా అన్నీ" బలవంతంగా ఆయన్ని లేపి, కారులో ఇంటిదగ్గర దింపి, అమ్మకి అప్పచెప్పి వచ్చాను. ప్రొద్దున్నించీ.. ఇద్దరూ ఏమీ తినలేదుట. చారూ అన్నం వండి, బలవంతాన నాలుగు ముద్దలు తినిపించి, మజ్జిగ తాగించి... శివానీ వాళ్ళింటికి వచ్చేసరికి ఆరున్నర.

ఎప్పట్లా శివానీ పరుగెత్తుకుని వచ్చి, నన్ను లోపలికి తీసుకెళ్ళలేదు. వరండాలోంచే.. "రా! మీరా!" అని లోపలికి వెళ్ళింది. నేను వెనకాలే వెళ్ళాను. చెరొక గ్లాసూ బత్తాయి రసం తాగి మేడమీదకి వచ్చాం. రాత్రి నుంచీ తను కూడా ఏమీ తినలేదట. అంత ధైర్యంగా ఉండే శివానీ కూడా డీలా పడిపోయింది. సదా పెదవులపై నిలిచి ఉండే చిరునవ్వు మాయం అయిపోయింది. కళ్ళనిండా దిగులు. రాత్రంతా నిద్రపోలేదేమో, కళ్ళు అలసటగా కనిపిస్తున్నాయి.

ప్రతీదానికీ తక్షణం స్పందించే నేను స్తబ్దుగా ఉండిపోయాను. ఇలాంటిదేదో జరుగుతుందని ముందునుంచే ఊహించినట్లు, నా గోడు ఎవరూ వినిపించుకోలేదే అని ఆక్రోశం... రకరకాల భావాలతో నా మెదడు, మనసు మొద్దుబారిపోయాయి.

ఇపుడు కర్తవ్యం ఏమిటి? అమ్మనీ, నాన్నగారినీ ఎలా ఓదార్చాలి. కేసులు, కోర్టులూ... బోలెడు డబ్బు, నాన్నగారెక్కడినుంచీ తెస్తారు? ఇప్పుడిప్పుడే నిలదొక్కుకుంటున్న మేము ఎంతని సర్దగలం నందు ఏమంటాడో తెలీదు కదా! అన్ని లోన్స్ పోగా..... సరిగ్గా సరిపోతుంది మా ఆదాయం. ఆలోచిస్తుంటే నడిసముద్రంలో ఉన్నట్లనిపిస్తోంది.

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..!

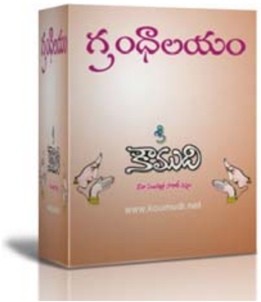

Click here to go to KOUMUDI Library